

ninger ere forbeholdte Apotekerne . . .“, og samme Lovs § 35 udtaler ligeledes, at „fra den almindelige Handelsret, som efter § 33 tilkommer Detaillister, undtages 1) de Medicinalvarer, som ifølge Lov og Anordninger ere forbeholdte Apotekerne . . .“. Derhos siges det i Lovens § 46, at der kan „meddeles eget Borgerskab paa at være Materialist, hvilket skal give Ret til saavel i Stort som i Smaat at falholde Medicinalvarer i upræpareret Tilstand, dog saaledes, at det ved kongelig Anordning kan bestemmes, hvilke Varer det skal være Apotekerne forbeholdt at forhandle i visse mindre Dele“.

I Henhold til denne sidste Bestemmelse er der, som i Kommissionsbetænkningen Side 16 antydet, med visse Aars Mellemrum udkommet kongelige Anordninger om, „hvilke upræparerede Medicinalvarer det i Henhold til Lov . . . af 29. December 1857 skal være Apotekerne forbeholdt at forhandle i visse mindre Dele“, senest under 30. September 1905. Men allerede den Kommission, som ved allerhøjeste Reskript af 13. December 1858 nedsattes for at udarbejde Forslag til den første Anordning paa dette Omraade, bemærker i sin Betænkning, at det kan være Tvivl underkastet, hvorvidt en Vare i et givet Tilfælde bør henregnes til de upræparerede eller ikke, og at denne Usikkerhed ikke vil kunne fjernes, uden at man gaar et Skridt videre end Loven forudsætter, nemlig i det enkelte præciserer, hvad der hører til præparerede Medicinalvarer i egentlig Forstand. Det fandtes dog ikke opportunt allerede da at søge Loven suppleret, men der udarbejdedes en Varefortegnelse, som i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 12. Juli 1862 karakteriseres som „indeholdende en fuldstændig Angivelse af de præparerede Medicinalvarer, der ifølge den ovennævnte Lov af 29. December 1857 § 35 Nr. 1 for Tiden antages at være undtagne fra den almindelige Detailhandel.“ Man var paa det rene med, at Domstolene ikke ere forpligtede til at følge en saadan Bekendtgørelse, men ansaa den dog for at have overordentlig stor Betydning for det praktiske Liv ved at fjerne megen Usikkerhed i dette. Saadanne Bekendtgørelser ere derefter udkomne med samme Mellemrum som de nysnævnte kongelige Anordninger, senest Bekendtgørelse af 10. Oktober 1905, der indeholder dels „A: Fortegnelse over de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel“, og dels „B: Fortegnelse over en Del upræparerede

og præparerede Medicinalvarer, der, skønt de gaa ind under visse almindelige Betegnelser i foranstaaende Fortegnelse A eller høre til dei Farmakopoeen af 1893 opførte Varer, dog for Tiden ere overladte til den almindelige Detailhandel“.

Da saadanne Regler gennem de forløbne 50 Aar synes at have vist deres praktiske Betydning, foreslaas det nu at lovfæste den benyttede Fremgangsmaade.

I 2det Stykke er de i Kommissionsbetænkningen Siderne 17, 18 og 50 omtalte Grænser for Apotekernes Handelsret søgt formulerede, hvorhos det er udtalt, at Apotekerne ved Udøvelsen af anden Handelsret skulle iagttage de herom gældende Forskrifter.

I sidste Punktum foreslaas Begrænsningen til de „nu bestaaende“ Apoteker udeladt.

Til § 12.

Da Grænsen for, hvilket Statstilskud der maa kræves til en Institution, for at denne kan siges at maatte sidestilles med offentlige Hospitaler, i forskellige Tilfælde kan være vanskelig at drage, og da Forslaget fratager Justitsministeriet dets hidtidige Beføjelse til at give saadanne Institutioner, som maaske strengt taget ikke helt kunne sidestilles med offentlige Hospitaler, f. Eks. Kysthospitalet paa Refsnæs og Finsens medicinske Lysinstitut, samme Ret som de offentlige Hospitaler, foreslaas det at udtale, at den Afgørelse, som det synes nødvendigt at faa officielt fastslaaet, af hvad der herefter falder ind under Bestemmelsen, træffes af Justitsministeriet.

Den foretagne Omredaktion af Begyndelsen af 3die Stykke tilsigter at udelukke en ellers mulig Mødsætnings slutning, hvorefter andre Institutioner, f. Eks. Børnehjem, Fængsler eller Fattiggaarde, ikke skulde have Ret til at foretage nogen som helst Behandling ved de Varer, som de købe paa et Apotek. Saadanne Anstalter maa selvfølgelig ligesom Private kunne foretage saadan Behandling som Afvejning og Opløsning af Pulvere og lignende ufarlige Operationer. Noget andet er, at de ikke maa handle med Medicin og altsaa ikke maa tage særskilt Betaling for Medicin, som udleveres fra Anstaltens almindelige Beholdning, men maa søge deres Udgifter paa dette Punkt godtgjorte gennem den almindelige Dagsbetaling. De kunne kun kræve særlig Refusion af Udgifter til saadan Medicin, som de have indkøbt specielt til den enkelte Syge, eventuelt efter Recept, altsaa i Tilfælde, hvor Anstalten kan opfattes som en Slags